

7. Коваль Т. Професійна підготовка майбутнього вчителя початкових класів у контексті парадигмального оновлення сучасної освіти / Т. Коваль // Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. - 2016. - № 3. - С. 390-398.
8. Кочубей Н. В. Синергетичне світобачення: наукові і педагогічні аспекти: монографія / за ред. – Суми : ВТД «Університетська книга», 2005. – 5–6 с.
9. Шабанова Ю. О. Системний підхід у вищій школі: підручник / Ю. О. Шабанова. — Дніпропетровськ : НГУ, 2014. — 120 с.
10. Шикирінська О.А. Художньо-естетична освіта як невід’ємна складова фахової підготовки майбутнього вчителя початкових класів / О.А.Шикирінська // Теорія і методика мистецької освіти: матеріали III Міжнар. наук.-практ. конф.: зб. наук. пр.:– К.: НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2009. – Вип. 8 (13). – С. 130-134.
11. Щолокова О. П. Мистецька освіта у контексті сучасних наукових досліджень. [Електронний ресурс] / О. П. Щолокова // Професійно-художня освіта України : зб. наук. праць / редкол. : І. А. Зязюн (голова), В. О. Радкевич, Н. М. Чепурна(заступники голови) та ін. — Київ ; Черкаси : Черкаський ЦНТЕІ, 2007. — Вип. 4. — С. 12–16.

УДК 378.673.016:78.071.3

Лінь Янь
аспірант НПУ імені М.П.Драгоманова
Хуан Ге
аспірант НПУ імені М.П.Драгоманова

Lin Yang
Postgraduate student of the MP Drahomanov NPU
Juan Ge
Postgraduate student of the MP Drahomanov NPU

ГОТОВНІСТЬ ДО ХУДОЖНЬО-ІНТЕРПРЕТАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СВІТЛІ СУЧАСНИХ МЕТОДОЛОГІЧНИХ ПІДХОДІВ

READINESS TO ARTISTIC INTERPRETATION ACTIVITY IN THE LIGHT OF MODERN METHODOLOGICAL APPROACHES

Анотація. В статті розглянуто феномен «готовність до художньо-інтерпретаційної діяльності» з позицій сучасних наукових підходів. З’ясовано, що діяльнісна складова готовності виявляється у налаштованості студентів на вокальне вдосконалення, здатності на подолання виконавських труднощів, адекватній самооцінці результатів власних дій, що забезпечує високі результати праці вчителя в музично-педагогічній діяльності. Функціональний підхід визначає готовність як вибірккову активність, установку, усвідомлену поведінку людини, що спонукає її до діяльності. Застосування особистісно орієнтованого підходу при підготовці китайських студентів дає змогу спрогнозувати лінію вокального розвитку кожного і впливати на їх навчальну діяльність.

Ключові слова: вчитель, готовність, художньо-інтерпретаційна діяльність, студенти, музичний твір, діяльнісний, особистісно орієнтований, функціональний підходи.

Key words: teacher, readiness, artistic and interpretive activity, students, musical composition, activity, personally oriented, functional approaches.

В умовах розбудови та постійних змін у сучасній освітній системі проблема підготовки кваліфікованих педагогічних кадрів є особливо актуальною. Сучасний Китай прагне створити таку систему освіти, котра відповідала б викликам часу і потребам сучасної молоді, а тому шукає нові моделі розвитку. З цих позицій особливої уваги потребує підготовка вчителів мистецьких спеціальностей, складовою якої є формування готовності китайських студентів до художньо-інтерпретаційної діяльності.

Успішна художньо-інтерпретаційна діяльність учителя музичного мистецтва створює необхідні передумови для налагодження тісного взаємозв’язку між історичним минулим і сьогоденням, традиційним та інноваційним у суспільному житті, сучасним і майбутнім у розвитку естетичних форм свідомості. У процесі художньої інтерпретації музичних творів вчитель відкриває простір для плідного культурного діалогу між старшим і молодшим поколінням, спонукає учнівську молодь до прийняття на особистісному рівні виважених та відповідальних рішень, що стосуються системи культурних цінностей, світоглядних та моральних орієнтацій, естетичних ідеалів.

Слід зазначити, що окремі аспекти вказаної проблеми знайшли висвітлення у працях учених різних галузей знань: філософії, естетики, культурології, музикознавства, психології та педагогіки. У результаті проведених досліджень вдалося визначити ряд теоретичних положень, що характеризують художньо-інтерпретаційну діяльність учителя, її культурологічну та психолого-педагогічну зумовленість.

Так, на теоретико-методологічному рівні питання щодо сутності інтерпретації художніх творів та її значення в системі наукового і художнього пізнання були висвітлені в працях Т.Барабанова та Т.Берестецької, роль художньо-інтерпретаційної діяльності в творчому процесі висвітлено в роботах М.Жукова та Г.Церна, можливості інтерпретації в системі міжкультурної комунікації розкрито в працях О.Фоменко та Л.Бутенко, специфіка художньої інтерпретації музичних творів представлено в роботі Е.Гуренка, особливості інтерпретації оперно-вокального репертуару визначено в працях Г.Князева, зміст готовності майбутніх учителів музики до художньо-педагогічної інтерпретації вокальних творів для дітей розкрито в дослідженнях К.Височиної. Отримані вченими результати досліджень мають незаперечну теоретичну й практичну цінність, сприяють усвідомленню актуальності зазначеної проблеми, необхідності здійснення подальшого наукового пошуку в напрямі визначення методологічної основи формування готовності студентів до художньо-інтерпретаційної діяльності.

Тому, метою статті стало обґрунтування сучасних методологічних підходів до формування готовності студентів до художньо-інтерпретаційної діяльності.

Відповідно до запитів сучасного суспільства значно зростають вимоги до особистості вчителя музичного мистецтва, його здатності використовувати набутий професійний досвід у самостійній художньо-інтерпретаційній діяльності. Аналіз наукових досліджень дозволив констатувати, що деякі дослідники (Ван Сює, Лін Сяо, Н.Мозгальова, Н.Овчаренко, Пан На, І.Полубоярина, О.Шикиринська та ін.) розглядають готовність до художньо-інтерпретаційної діяльності з позицій діяльнісного підходу, що дасть можливість здійснити історико-педагогічний аналіз підготовки вчителя музичного мистецтва до художньо-інтерпретаційної діяльності, проаналізувати навчально-виконавську діяльність майбутніх учителів музичного мистецтва у вищому навчальному закладі; визначити компоненти готовності вчителя музичного мистецтва до художньо-інтерпретаційної діяльності, збагатити зміст, форми, методи і засоби вокальної підготовки студентів з Китаю у педагогічних вузах України; оновити методики формування готовності вчителів музичного мистецтва до художньо-інтерпретаційної діяльності.

Вчені відзначають, що відповідно до діяльнісного підходу готовність можна трактувати як підготовленість. Водночас підготовленість визначається як стійка характеристика особистості, цілісний комплекс мотиваційних, інтелектуальних, емоційних та професійних якостей, що забезпечують успішність діяльності (С.Гончаренко).

Розглядаючи готовність як передумову виконання будь-якої діяльності, вчені визначають її як активніючий стан особистості, що віддзеркалює зміст поставленого завдання та умови його виконання. До таких умов дослідники відносять ступінь складності завдань, новизну і проблемний характер, обставини діяльності (умови, ситуація), особливості її стимуляції, мотивацію і прагнення до досягнення результату.

З точки зору науковців, діяльнісна складова готовності виявляється у налаштованості студентів на професійне вдосконалення, здатності на подолання труднощів, адекватній самооцінці результатів власних дій, що забезпечує високі результати праці вчителя в педагогічній діяльності. На думку К.Абульханової-Славської, готовність передбачає такі форми самовираження особистості, які виявляються через: вибір професії, що максимально відповідає природнім нахилам та уподобанням; розгортання, розвиток і вдосконалення якостей і здібностей особистості; можливість набувати професійної майстерності [1, с. 34].

У роботі «Проблема вивчення поняття «готовність до професійної діяльності» у психології» В.Москалець доводить, що професіоналізм і педагогічну майстерність майбутнього вчителя забезпечує довготривала готовність – систематичне набуття педагогічного досвіду та закріплення його на суб'єктивному рівні особистості; підвищена готовність – здійснення педагогічної діяльності на творчому рівні – максимально повна актуалізація і реалізація сутнісних сил, зокрема в процесі педагогічної практики, досягнення успіху в педагогічній діяльності; продуктивна готовність – задоволення отриманими результатами й бажання вдосконалювати та розвивати власний педагогічний потенціал [8, с. 269].

Будучи здібним й підготовленим до виконання художньо-інтерпретаційної діяльності, прагнучи її ефективно виконувати майбутній вчитель музики повинен оволодіти методами й технологіями музичного самовдосконалення, навичками вокальної самоосвіти з метою досягнення вершин у музично-педагогічній діяльності. Слід зауважити, що при підготовці вчителів музичного мистецтва у вищих навчальних закладах їхня діяльність є, перш за все, навчальною, і тільки в період педагогічної діяльності набуває ознак професійності. Тому, аналізуючи готовність майбутніх вчителів музики до художньо-інтерпретаційної діяльності з позицій діяльнісного підходу, ми певним чином повинні зважати на особливості вокального навчання у педагогічному вузі, рівень музикознавчих та музично-теоретичних знань та рівень доузівської музичної підготовки студентів. В зв'язку з цим, надзвичайно важливим є створення у педагогічних навчальних закладах таких умов,

які б максимально наблизили навчальну діяльність майбутніх учителів музичного мистецтва до професійної.

Аналіз наукових праць та педагогічних реалій засвідчив необхідність застосування особистісно орієнтованого підходу в практиці вокальної підготовки студентів з Китаю. Актуальність впровадження особистісно орієнтованого підходу у вокальну практику пов'язана зі змінами, що відбуваються в сучасному суспільстві Китаю та мають наслідком зміни в системі музично-педагогічної освіти країни, найважливішим завданням яких є підготовка випускника-професіонала, впевненого у своїх силах, здатного до мистецьких інновацій та самоосвіти, до постановки та розв'язання мистецьких проблем. Відзначимо, що на різних етапах розвитку педагогічної думки до ідеї особистісно-орієнтованої освіти зверталися Сократ (евристичний метод), Л. Толстой (школа яка орієнтована на природну взаємодію учнів і педагогів), С. Френе (ідеї природної діяльності дітей) тощо. Наприкінці ХХ століття вченими (Н. Алексєєв, Є. Бондаревська, В. Серіков, А. Хуторський, І. Якиманська та ін.) була розроблена сучасна концепція особистісно-орієнтованого навчання, ідеї якої знайшли своє відображення і в музичній педагогіці (П. Косенко, Н. Мозгальова, Г. Падалка, Г. Ципін та ін.).

Впровадження особистісно орієнтованого підходу дасть можливість проаналізувати стан і вокальний розвиток майбутніх учителів музичного мистецтва, врахувати індивідуальні вікові та психологічні особливості студентів, їх особистісні мотиви, потреби, інтереси у вокально-навчальній діяльності; оцінити рівень загальних, музичних і вокальних здібностей, вокально-інтерпретаційного досвіду та вокальних досягнень. Реалізація особистісно орієнтованого підходу в навчально-вокальній практиці підготовки китайських студентів передбачає формування, розвиток і саморозвиток особистості студента, визнання педагогом його унікальності, діалогічний характер вокального навчання, співробітництво педагога і студентів в процесі занять співом.

Особистісно орієнтоване навчання з вокалу передбачає, що його мета і зміст, сформульовані в навчальних програмах, поступово набувають для майбутнього вчителя особистісного значення, розвивають мотивацію до вокального навчання. Цей вид навчання передбачає самопізнання, самоактуалізацію, самовизначення особистості студента на основі основних вокальних цінностей; коли головним критерієм вокальної навченості студентів вважається їх готовність до художньо-інтерпретаційної діяльності.

Впровадження особистісно орієнтованого підходу спрямоване на створення сприятливого навчального середовища та умов для активної вокально-виконавської діяльності з оперттям на індивідуальні музичні здібності, музичні цінності, вокальний досвід студента. При цьому, сам студент сприймається педагогом як особистість, що має власні виконавські можливості, нахили та інтереси.

З цих позицій, сутність особистісно орієнтованого підходу полягає в усвідомленні педагогом з вокалу багатогранного складного світу психічних і вокальних можливостей студентів, підтримка їх подальших прагнень та спрямування на вирішення нових виконавських завдань. Викладач має забезпечити морально та психологічнокомфортні умови для вокального навчання і розвитку, і найважливіше, – для вокального самовизначення студентів. Це означає, що кожен студент повинен здійснити усвідомлений вибір напряму музично-педагогічної діяльності, своїх музичних інтересів, а педагог зорієнтувати його на цей вибір, виявити та розвинути здібності до вокальної діяльності, тобто всі суб'єкти навчання мають бути переконані в тому, що вони можуть займатись вокалом, а в подальшому художньо-інтерпретаційною діяльністю.

З огляду на сказане, особистісно орієнтовані технології навчання в галузі вокальної підготовки розглядаємо як такі, що ґрунтуються на співпраці й передбачають ставлення до студента як до суб'єкта педагогічного спілкування, який усвідомлює свою значущість, відповідальність за результати навчання, розуміє й поважає думки інших. На переконання Є. Бондаревської, технологічний арсенал особистісно орієнтованого підходу становлять методи і прийоми, що відповідають таким вимогам, як: діалогічність, діяльнісно-творчий характер, спрямованість на підтримку індивідуального розвитку, надання учню необхідного простору, свободи для прийняття самостійних рішень, творчості, вибору змісту і способів навчання, спрямованість на підтримку індивідуального розвитку [3, с.13].

Відповідно до сказаного, молода китайська дослідниця Пан На пропонує використовувати в процесі вокальної підготовки студентів з КНР комплекс таких методів: методи міжособистісної взаємодії і спілкування в системах «викладач – студент» (взаємозбагачувальний діалог, обговорення, пояснення, дискусія), евристичні методи (порівняння, асоціації, аналогії, синхронічний та діахронічний аналіз музичних творів, евристичні запитання, евристичні ситуації та ін.), репродуктивні та творчі методи відпрацювання вокально-виконавської техніки (словесні, наочні, практичні), самостійно-пошукові та рефлексивні методи (інверсії, синектики, синестезії, особистих асоціацій, само осмислення, самовираження) [9, с. 9,10].

З позицій особистісного підходу готовність розглядається як професійно важлива якість, як стійка характеристика особистості, підготовка людини до певного виду діяльності, що включає розвиток індивідуально-особистісних якостей, набуття знань, фахових умінь і навичок. На думку О. Степаненко, готовність є складним особистісним утворенням, в основі якого позитивні установки, мотиви й засвоєні цінності викладацької професії, а також професійно важливі риси характеру та здібності, сукупність знань, умінь і навичок та певний досвід їх застосування, що забезпечують здатність педагога визначати оптимальні способи діяльності, оцінювати свої можливості щодо їх відповідності особливостям функціонування [10]. П. Рудик, наголошує на ролі пізнавальних процесів та емоційно-вольових компонентів які можуть підсилювати чи послаблювати активність людини у формуванні готовності до обраної діяльності. «Прагнучи задовольнити свої потреби, – зазначає вчена, – людина на основі внутрішньої активності (біологічної, фізіологічної та психічної) реалізує свої неспецифічні або специфічні можливості в практичній діяльності. При цьому неспецифічні можливості передбачають активне використання загальних засобів, прийомів і способів дій, реалізацію власного досвіду, волі і почуттів» [11, с.182].

На засадах особистісного підходу ґрунтується дослідження В. Молотай, в якому готовність трактується як особистісний стан, що відповідає різним рівням психічної регуляції, а саме : особистісно-значеннєвому, ситуативно-цільовому і операціонально-виконавчому. Психологічна готовність включає здатність до психологічної саморегуляції, здатність діяти у нестандартних умовах, здатність передбачати майбутній результат. Будучи однією з основних властивостей особистості, готовність розвивається в результаті накопичення життєвого досвіду, який базується на формуванні позитивного ставлення до даної діяльності, усвідомлення мотивів і потреб. У цьому, на думку вченого, проявляється особистісна складова формування готовності до обраної діяльності [7, с.162].

Адаптуючи сказане до мети і завдань нашого дослідження можемо констатувати, що у межах особистісного підходу готовність розглядається як прояв психологічних особливостей та професійних якостей майбутніх вчителів музики в їхній цілісності, що забезпечує їм можливість ефективного здійснення художньо-інтерпретаційної діяльності. Отже, застосування особистісно орієнтованого підходу при підготовці китайських студентів дає змогу спрогнозувати лінію вокального розвитку кожного і впливати на їх навчальну діяльність; визначити готовність до художньо-інтерпретаційної діяльності як результат вокальної підготовки студентів з Китаю.

В контексті функціонального підходу, готовність розглядається як певний функціональний стан, що зумовлює досягнення високих результатів під час виконання того чи іншого виду діяльності. Даний підхід визначає готовність як вибіркову активність, установку, усвідомлену поведінку людини, що спонукає її до діяльності. Відповідно до даного підходу, функціональний стан готовності до обраної діяльності зумовлюється стійкими психічними особливостями, властивими даній особистості.

Функціональний стан готовності до обраної діяльності вчені М. Дьяченко та Л. Кандилович розуміють як складний, цілеспрямований прояв особистості, який має динамічну структуру, між компонентами якої існують функціональні залежності. На нього справляють впливові, у яких відбувається діяльність, оточуюче середовище тощо [5].

Функціональний підхід дає можливість абстрагуватися від конкретного об'єкту і при аналізі результатів діяльності керуватися інформацією про сутність виконуваних вчителем музики функцій, головною з яких є цілепокладання, без якого неможливе досягнення мети вокального навчання. Для досягнення цієї мети потрібно визначити стратегію, приймати відповідні рішення, що виражаються в плануванні занять, послідовності набуття умінь і навичок, участі у заходах, необхідних для реалізації мети. Після планування настає черга практичного досягнення мети, її реалізації та аналізу результатів, які повинні знаходитись під контролем.

Враховуючи діалектичну, багаторівневу природу вокального мистецтва, його цілісний, динамічний характер, вважаємо за доцільне розглянути такі функції вокальної підготовки як гуманістична, інтегративна, освітня, творча та комунікативна.

Гуманістична функція відображає орієнтації викладача вокалу на ціннісно-гуманістичні принципи сучасної системи освіти, у площині яких акцентується увага на ствердженні самоцінності особистості майбутнього вчителя, розкритті його вокальних можливостей, формуванні ціннісно світоглядних і духовно-моральних якостей. Звернення до культурно-гуманістичних функцій освіти, гуманістично орієнтованого навчання є вимогою сучасного науково-педагогічного простору Китаю.

Інтегративна функція відображає один з головних принципів сучасної мистецької педагогіки – принцип інтеграції, який виявляється у в інтенсивному збагаченні вокальної підготовки сучасними ідеями філософії, психології, музикознавства, а також вокально-педагогічної інноватики, забезпечуючи організацію міждисциплінарного набуття знань та їх реалізацію в процесі вокального

навчання. Крім того, інтегративність набуває особливого значення при функціональному аналізі музичних творів, а саме: вивчення композиційної логіки музичного твору його ладової функціональності та тональної побудови. Головним принципом функціонального підходу при аналізі музичних творів є розуміння музичної форми як головного «носія художнього смислу» або «проекції художньої ідеї на інтонаційну плоть» [10, с.13]. При поясненні функціональної логіки музичної композиції використовуються концепції Б. Асаф'єва, Є. Назайкінського, Т. Чернової, в яких були розроблені такі категорії, як композиційна логіка, драматургічний профіль, функції музичної форми та ін.. Це є основою для розуміння внутрішніх закономірностей вокального твору, які віддзеркалюють картини світу і буття Людини певної епохи і, в свою чергу, зумовлюють особливий тип художнього мислення, властивий і для сучасної художньої культури. Отже, інтегративна функція забезпечує інтеріоризацію та асиміляцію міждисциплінарних знань і їх застосування в процесі навчання співу.

Освітня функція концентрує в собі дидактичну, виховну і розвиваючу функції, забезпечуючи цілісне становлення майбутнього вчителя-музичного мистецтва, його інтелектуальний і вокальний розвиток; спрямовує на досягнення якості вокальної підготовки китайських студентів у вищій педагогічній школі України. Освітня функція виявляється у сформованих науково-педагогічних, мистецтвознавчих та вокальних знаннях, виконавських і методичних вміннях, сформованості «Я-концепції» вчителя-музиканта та здатності до міжособистісної комунікації. Дана функція націлює на оволодіння різноманітними фаховими компетентностями, способами вокального зростання як вчителя так і музичного діяча.

Творча функція визначає перспективи вокального розвитку китайських студентів, забезпечує створення і впровадження новітніх технологій і методів навчання у вокальну практику, спрямовує на новизну та творчість у виконавській діяльності.

Комунікативна функція передбачає різноманітні комунікативні зв'язки, необхідні для успішного вокального навчання китайських студентів, побудови ефективного навчального процесу, орієнтує на науковий діалог у площині різних теорій і концепцій мистецької освіти, активізує міжособистісну взаємодію та полікультурний діалог в процесі вокальних занять. Комунікативна функція потребує розвитку комунікативної культури майбутніх вчителів музичного мистецтва включаючи такі її складові як культура наукового спілкування, вокальна і рефлексивна культура; передбачає широкий мистецький кругозір, інтелектуальну розвиненість, володіння педагогічною етикою спілкування.

З позицій сказаного, можна наголошувати, що при функціональному підході вокальна підготовка студентів **розглядається як механізм, що виконує** декілька функцій, які розподіляються послідовно і виконуються викладачем і студентами в процесі навчання у вузі. Практика свідчить, що якщо вони виконують вузькоспеціалізовані завдання, не працюючи на досягнення мети, це приводить до різного роду цільових розбіжностей, конфліктів інтересів тощо. У зв'язку з цим, вчені виокремлюють недоліки, що виникають при впровадженні у вокальну практику функціонального підходу. Розглянемо основні з них:

1. При функціонально структурованій організації вокального навчання відсутня взаємна зацікавленість викладачів і студентів в кінцевому результаті, в них не має тандему орієнтації на кінцеві цілі, на задоволення потреб.

2. У функціонально орієнтованих структурах обмін інформацією між різними навчальними підрозділами надмірно ускладнений через їх вертикальну ієрархічність, що призводить до невинновданого тривалих термінів виконання навчальних завдань.

3. Більша частина часу, необхідного для здійснення функціонального впливу, витрачається на особистісні взаємини, ніж на реалізацію самого рішення. Це призводить до того, що реакція на отриману інформацію відбувається з невинновданого великим запізненням.

Урахування вказаних недоліків дасть можливість найбільш точно і правильно, з орієнтацією на кінцеві цілі, визначити властивості і ознаки готовності вчителя до художньо-інтерпретаційної діяльності, не спираючись на існуючі теоретичні напрацювання, а виходячи з результатів діяльності, які необхідно отримати. Отже, сутність функціонального підходу в процесі вокального навчання полягає у визначенні функцій, які має виконувати майбутній вчитель музичного мистецтва в процесі професійної діяльності для задоволення тих чи інших музичних потреб учнів. Функціональний підхід орієнтує майбутніх вчителів музичного мистецтва на виконання певних, закріплених за ним функцій і дає можливість орієнтуватись на кінцевий результат діяльності. Враховуючи принцип розподілу праці, можемо передбачити, що виконання функцій по мірі ускладнення музично-педагогічної дійсності ділиться на все більшу кількість операцій. Таким чином, структуру готовності до художньо-інтерпретаційної діяльності визначають її функції, а від адекватності їх виявлення залежить адекватність застосування форм і методів вокального навчання та їх характеристики. Отже, з позицій

функціонального підходу готовність розуміється як короткочасний або довготривалий стан особистості вчителя, у якому активізуються його естетичні та інтелектуальні функції, необхідні для ефективного здійснення художньо-інтерпретаційної діяльності.

Проаналізовані вище наукові підходи, створюючи ґрунтовні відстави для цілісного і всебічного розгляду проблеми формування готовності вчителів музичного мистецтва до художньо-інтерпретаційної діяльності складають методологічну основу дослідження і визначають конкретні шляхи впровадження теоретичних ідей у практику вокальної підготовки китайських студентів.

Література

1. Абульханова-Славська К.А. Деятельность и психология личности / К.А. Абульханова-Славская. –М.: Изд-во «Институт психологии РАН», 2002.– 203 с.
2. Анохин Б. Философские аспекты теории функциональной систем. Избранные труды. / Б. Анохин – М., 1978. – 512с.
3. Бондаревская. Е.В. Гуманистическая парадигма личностно-ориентированого образования / Е.В.Бондаревская// Педагогик– 1997. – № 4. – С.11–17.
4. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник / С.У. Гончаренко. – К. : Либідь,1997. – 376 с.
5. Дьяченко М.И., Кандыбович Л.А. Психологические проблемы готовности к деятельности /М.И. Дьяченко, Л.А. Кандыбович. – М., 1976. – 155 с
6. Мозгальова Н.Г. Теоретико-методичні засади інструментально-виконавської підготовки вчителя музики : монографія / Н.Г. Мозгальова. – В., «Меркьюрі-Поділля», 2011. – 486 с.
7. Молотай В. Формування психологічної готовності військовослужбовців внутрішніх військ до діяльності по охороні громадського порядку: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. псих. наук : спец. 19.00.09 / В. А. Молотай. – Хмельницький,2006. – 21 с.
8. Москалець В. П. Проблема вивчення поняття "готовність до професійної діяльності" у психології / В. П. Москалець // Вісник Національного університету оборони України. – 2014. – Вип.4. – С.268-273. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnaou_2014_4_48
9. Пан На Методика роботи над виконавською інтерпретацією у процесі вокальної підготовки педагогів-музикантів України та Китаю.: автореф. канд пед наук / Пан На. – К, 2013. – 20 с.
10. Сниткова И. Картина мира, запечатлѣнная в музыкальной структуре (о концептуально-структурных парадигмах современной музыки) / И. Сниткова // Музыка в контексте духовной культуры: Сб. ст. – Вып. 120. – М.: ГМПИ, 1992. – С. 8-31.
11. Рудик, П.А. Психология / П.А. Рудик. – М.: ФиС, 1974. – 234 с.

УДК378.978 + 378.14

І.Манько,
здобувач ступеня вищої освіти «магістр»
Чернівецького національного університету
імені Юрія Федьковича, м. Чернівці

I.Manko,
Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University,
Chernivtsi

ПРОБЛЕМА РОЗВИТКУ ЕСТЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА У СУЧАСНІЙ ПЕДАГОГІЧНІЙ НАУЦІ

THE PROBLEM OF THE DEVELOPMENT OF THE AESTHETIC CULTURE OF THE FUTURE FACTOR OF MUSIC ART IN THE MODERN PEDAGOGICAL SCIENCE

Анотація. У статті розглядаються проблеми розвитку естетичної культури майбутнього фахівця музичного мистецтва. На підставі аналізу наукових джерел визначається сутність поняття «естетична культура», розкрито роль естетичної культури у формуванні особистості майбутнього фахівця у галузі музичного мистецтва. Визначено основні принципи формування естетичної культури майбутнього фахівця на науковій основі.

Abstract. The article deals with the problems of the development of aesthetic culture of a future specialist in musical art. On the basis of the analysis of scientific sources, the essence of the concept of "aesthetic culture" is determined, the role of aesthetic culture in shaping the personality of a future specialist in the field of musical art is revealed. The basic principles of formation of aesthetic culture of the future specialist on a scientific basis are determined.

Ключові слова: естетична культура, майбутній фахівець, музичне мистецтво, особистість.
Key words: aesthetic culture, future specialist, musical art, personality.